

Arrest

nr. 68 684 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. COECKELBERGHS, die loco advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 oktober 2009 een aanvraag tot afgifte van een visum type D in bij het Belgische consulaat-generaal te Casablanca teneinde haar in het Rijk verblijvende Belgische echtgenoot te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid willigde op 29 januari 2010 verzoeksters aanvraag tot afgifte van een visum type D in.

1.3. Verzoekster, die op 6 augustus 2010 het Rijk binnenkwam, meldde zich op 9 augustus 2010 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen en werd in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.4. Op 27 augustus 2010 werd verzoekster een F-kaart afgeleverd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 27 mei 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 20 juni 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [A., F.] [...] van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: Er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd. 11.04.2011 opgesteld door de politie van Brussel en uitgevoerd op het nieuwe adres van betrokkene blijkt dat de echtgenoot van betrokkene nog steeds in Antwerpen woont. Het koppel woont niet meer samen, de echtscheidingsprocedure is opgestart. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 22.02.2011 ingeschreven staat op het nieuwe adres in Brussel, terwijl haar echtgenoot met een voorstel ambtelijke schrapping staat in Antwerpen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater, § 1, eerste lid, 4°, § 4 en § 5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verblijfsrecht beëindigd worden indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De bewoordingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet tonen aan dat het verblijfsrecht niet van rechtswege beëindigd wordt wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De overheid is gehouden om een belangenafweging te maken tussen de belangen van de staat en deze van de niet-EU burger.

Deze verplichting vloeit voort uit artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG.

In artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet worden bovendien de uitzonderingen op de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht bedoeld in artikel 42quater § 1, 4° gepreciseerd.

Het gaat onder meer om de volgende uitzondering:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in 5 is het in § 1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing indien:

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid 1° en 2 het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Artikel 42quater § 5 van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk:

“De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Het verblijfsrecht van mevrouw [A.] kan dus enkel worden beëindigd indien zij niet onder deze uitzonderingen valt.

Mevrouw [A.] betwist niet dat zij de echtelijke woning heeft verlaten. Mevrouw [A.] diende echter door het aanhoudende huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer was, de echtelijke woning te verlaten. Zij legde hiervoor klacht neer bij de politie (stuk 2). Bovendien valt zij niet ten laste van het sociale bijstands[s]telsel van het Rijk, aangezien ze ten laste is van haar broer en schoonzus die over eigen inkomsten beschikken. Zij kan zich dus beroepen op artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtig[d]e van de minister heeft geen rekening gehouden met deze situatie en heeft louter op grond van de feitelijke scheiding beslist om het verblijfsrecht van mevrouw [A.] te beëindigen.

De gemachtigde van de minister heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de oorzaken van de feitelijke scheiding. De beslissing van de gemachtigde van de minister is enkel gebaseerd op een samenwoonstverslag van de politie van Brussel. Aldus heeft de gemachtigde van de minister de in het eerste onderdeel van het middel ingeroepen wetsbepalingen geschonden.

[...]

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat een dergelijke beslissing een enorme impact heeft op het leven van de betrokkene. De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De gevolf[m]achtigde van de minister stelt dat de echtscheidingsprocedure is opgestart (stuk 1). Dit is echter niet het geval. Partijen leven niet meer samen, maar de echtscheidingsprocedure werd niet opgestart. Partijen zijn dus nog steeds gehuwd.

De elementen en feiten die deel uitmaken van de motivering dienen afdoende en juist te zijn. Door foutieve elementen aan te halen in de motivering kan gesteld worden dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

[...]

Het beginsel van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel houden in dat een bestuur een volledig en ernstig onderzoek moet voeren. Het rechtsbeginsel van fair play houdt in dat ieder bestuur de betrokkene de kans moet geven om zijn/haar bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn. In casu is er bovendien sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Bovendien stelt artikel 42quater §5 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde kan controleren of aan de naleving voor de uitoefening is voldaan.

In deze context kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV, nr. 32 684 van 14 oktober 2009, stuk 4):

“De bestreden beslissing betreft aldus een “beëindiging van het verblijfsrecht met het bevel om het grondgebied te verlaten”. De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde van de minister en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer wordt besloten van de minister haalt zijn bevoegdheid uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.”

De gemachtigde van de minister heeft op geen enkel ogenblik aan mevrouw [A.] informatie opgevraagd omtrent haar verhuis naar Brussel. In de beslissing wordt ook op geen enkele manier verwezen naar de uitzonderingen in artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat er geen rekening werd gehouden met alle feiten die dienen in overweging te worden genomen bij het nemen van het beëindigen van het verblijfsrecht.

Het is aan het bestuur om na te gaan of mevrouw [A.] zich eventueel in een uitzonderingssituatie zou bevinden die de afwezigheid van gezinscel rechtvaardigt en hiervan voldoende bewijzen op te vragen. Dit werd reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV, nr. 32 684 van 14 oktober 2009, stuk 4):

“De Raad wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Die plicht houdt dan ook in dat het bestuur tegen iemand een maatregel mag nemen die zijn rechtstoestand in ongunstige zin wijzigt, die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag of op persoonlijke tekortkoming en die van die aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat een de betrokkene de mogelijkheid wordt gegeven op zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Wanneer iemand zich niet heeft kunnen verantwoorden over de feiten die hem werden aangewreven, is de overheid onzorgvuldig te werk gegaan bij de feitenvinding.”

De gemachtigde van de minister heeft zich in deze zaak aldus niet gedragen zoals het een normaal zorgvuldige overheidsinstantie betaamt.

Uit het dossier blijkt dat op geen enkele manier aan mevrouw [A.] werd gevraagd waarom zij niet langer samenwoont met haar echtgenoot. Er werd aan mevrouw [A.] aldus niet de kans gegeven haar bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die voor haar een grote impact heeft.

De beslissing om het verblijfsrecht van mevrouw [A.] te beëindigen werd enkel genomen op basis van het feit dat er niet langer sprake is van een gezinscel tussen beiden omdat echtgenoten niet langer samen wonen. Indien de gemachtigde van de minister zorgvuldiger was geweest en de nodige inlichtingen had gevraagd alvorens een beslissing te nemen, dan zou hij hebben kunnen vaststellen dat mevrouw [A.] wel degelijk recht heeft om in België te verblijven.

De beslissing van beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dient dus te worden vernietigd.”

2.2. Verweerder repliceert dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij stelt dat uit een politieverslag, dat door verzoekster werd ondertekend, blijkt dat verzoekster niet meer met haar echtgenoot samenwoont en dat een echtscheidingsprocedure werd opgestart. Daarnaast wijst verweerder erop dat verzoekster erkent dat zij niet meer met haar echtgenoot samenwoont en enkel aangeeft van oordeel te zijn zich in een schrijnende situatie, zoals omschreven in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, te bevinden. In dit verband benadrukt verweerder dat verzoekster ter gelegenheid van de samenwoningcontrole geen melding maakte van het feit dat zij slachtoffer was van intrafamiliaal geweld en dat zij klacht neerlegde bij de politie, zodat niet kan gesteld worden dat hij onzorgvuldig optrad door de bestreden beslissing te motiveren aan de hand van de gegevens van het rijksregister en van het samenwoningverslag dat in aanwezigheid van verzoekster werd opgesteld. Verweerder werpt op dat het in iedere hypothese vaststaat dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van verblijf en hij, op basis van de stukken zoals deze voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op redelijke wijze geoordeeld heeft dat een einde moest worden gemaakt aan haar verblijfsrecht.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn en dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt dat de bevoegde minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie een einde kan stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In voorliggende zaak is niet betwist dat verzoekster nog geen twee jaar in het Rijk verblijft in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg en dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar echtgenoot. Verzoekster betoogt weliswaar dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, er nog geen echtscheidingsprocedure werd opgestart, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder een beoordelingsfout maakte, door op basis van de politionele vaststellingen en verzoeksters verklaringen te besluiten dat er geen sprake meer was van een gezinscel.

Verzoekster benadrukt evenwel dat zij zich in een *“bijzonder schrijnende situatie”* bevindt in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en daarom haar verblijfsrecht niet kan beëindigd worden. Zij licht toe dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld en een klacht indiende tegen haar echtgenoot wegens slagen. Zij verwijst hierbij naar een proces-verbaal.

De Raad stelt echter vast dat in het verslag van de politie van 11 april 2011, dat door verzoekster werd ondertekend, is vermeld dat verzoekster geen professionele activiteit in België had en alleen woonde. Aangezien verzoekster niet aantoonde *“werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”* en, nu werd vastgesteld dat zij alleen woonde, niet bleek dat zij lid was van een in het Rijk gevormde familie die aan de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 42quater, § 4, in fine van de Vreemdelingenwet voldeed, laat haar stelling dat zij dient beschouwd te worden als een slachtoffer van huiselijk geweld niet toe te besluiten dat verweerder haar situatie niet correct heeft beoordeeld en artikel

42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Door aan te geven te voldoen aan één van de cumulatieve voorwaarden die zijn voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat ook de andere voorwaarden vervuld waren.

Verzoekster zet in haar feitenrelaas uiteen dat zij thans bij haar broer en schoonzus woont en betoogt nog dat zij niet ten laste is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, aangezien zij ten laste is van deze familieleden die over eigen inkomsten beschikken. De Raad kan slechts vaststellen dat op het ogenblik dat verweerder een politiecontrole liet doorvoeren verzoekster alleen woonde en dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de situatie zoals deze bestond op het ogenblik dat deze beslissing genomen werd. Daarnaast moet worden geduid dat de bewering van verzoekster dat zij gesteund wordt door haar broer en schoonzus niet toelaat te besluiten dat zij, op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam, zelf beschikte over voldoende bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, doch de bevestiging inhoudt dat dit niet het geval was.

Daar verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, een samenwoonstcontrole liet uitvoeren, kan verzoekster ook niet gevolgd worden in haar bewering dat verweerder naliet te controleren of zij aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht voldeed en artikel 42quater, § 5 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, § 4 of § 5 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden weerhouden.

2.3.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG betreft, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekster toont niet aan dat de richtlijn 2004/38/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Zij kan dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn verwijzen. De Raad merkt verder, louter ten overvloede, op dat artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG betrekking heeft op beslissingen die genomen werden *“om redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* en dat nergens uit kan afgeleid worden dat de bestreden beslissing om dergelijke redenen werd genomen.

2.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.5. Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen gebruikte, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed en verzoekster wel degelijk de kans had om haar verblijfssituatie te verduidelijken aangezien de wijkagent haar contacteerde, kan evenmin een schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de politie op 11 april 2011 een samenwoonstcontrole uitvoerde op het adres van verzoekster en dat werd vastgesteld dat verzoekster er alleen verbleef omdat er echtelijke problemen waren. Verweerder deed derhalve een reële inspanning om zich te informeren omtrent de situatie van verzoekster. Verzoekster had, nu zij persoonlijk werd gecontacteerd, de mogelijkheid om aan verweerder te kennen te geven dat zij van oordeel was zich in een *“bijzonder schrijnende situatie”* te bevinden. Zij liet evenwel na van deze mogelijkheid gebruik te maken. Zij diende nochtans te weten dat tot een beëindiging van haar verblijfsrecht kon besloten worden, aangezien zij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om zich bij haar echtgenoot te voegen en zij geen gezinscel met hem vormde. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan bovendien niet zo ruim geïnterpreteerd worden dat indien een bestuur reeds beschikt over inlichtingen waaruit blijkt dat een

bepaalde wetsbepaling niet van toepassing is, omdat niet voldaan is aan één van de cumulatieve vereisten die in deze wetsbepaling is voorzien, het toch een verder onderzoek dient te voeren met betrekking tot het al dan niet vervuld zijn van de andere vereisten. Daar, zoals bij de bespreking van het tweede onderdeel van het middel reeds werd vastgesteld, verzoekster bij de politiecontrole aangaf geen beroepsactiviteit die een inkomen kon genereren te hebben en niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en daar evenmin bleek dat zij lid was van een in het Rijk gevormde familie die aan deze voorwaarde voldeed getuigt het feit dat verweerder geen bijkomende initiatieven ondernam om te verifiëren of verzoeksters situatie niet kon beschouwd worden als bijzonder schrijnend in de zin van voormelde wetsbepaling in voorliggende zaak dan ook niet van een onzorgvuldige besluitvorming.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt derhalve evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK